

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 426/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, Kuzmányho 4, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 303/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 303/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom z 5. októbra 2010, doručeným okresnému súdu 6. októbra 2010, domáhala zvýšenia výživného na maloletú [REDAKOVANÉ], narodenú [REDAKOVANÉ], bývajúcu s matkou (sťažovateľkou, pozn.). Sťažovateľka namieta, že do dnešného dňa nebolo konanie ukončené aj napriek tomu, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 353/2015 z 20. októbra 2015 (ďalej len „nález z 20. októbra 2015“) prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 € a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd o ďalšej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie rovnakého základného práva a práva, rozhodol svojím uznesením č. k. II. ÚS 551/2016-14 z 30. júna 2016 (ďalej len „uznesenie z 30. júna 2016“) tak, že ju odmietol z časti ako neprípustnú a z časti ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd o sťažnosti, ktorou sa opäť namietalo porušenie rovnakého základného práva a práva, no v tomto prípade bol sťažovateľom [REDAKOVANÉ] [otec maloletej, pozn. (ďalej aj „odporca“)], rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 243/2016 zo 17. augusta 2016 (ďalej len „nález zo 17. augusta 2016“), v ktorom konštatoval, že základné právo a právo sťažovateľa postupom okresného súdu porušené boli, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Sťažovateľka uviedla: „Do dnešného dňa nebolo konanie ukončené a to aj napriek tomu, že Ústavný súd SR nálezom zo dňa 20.10.2015, sp. zn. III. ÚS 353/2015, prikázal Okresnému súdu Martin konať bez zbytočných prieťahov... Prvé pojednávanie vo veci bolo dňa 28.01.2011 a ďalšie dňa 08.04.2011, na ktorom došlo k rozhodnutiu vo veci. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Žiline dňa 11.08.2011 vyhlásil rozhodnutie, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s usmernením ako má Okresný súd Martin ďalej postupovať. Okresný súd Martin dňa 07.03.2012 zaslal dožiadanie do Veľkej Británie, za účelom zabezpečenia dôkazu o

prijme otca maloletej v predmetnej krajine. Obratom dňa 26.03.2012 súd prvého stupňa dostal odpoveď s tým, že súd požadoval zabezpečenie dôkazu nesprávne. Ďalšie pojednávania bolo dňa 16.03.2012 a Okresný súd Martin opätovne dňa 07.05.2012 žiadal Veľkú Britániu o zabezpečenie dôkazu. Opätovne bola súdu zaslané odpoveď s tým, že súd požadoval zabezpečenie dôkazu nesprávne. Ďalšie a posledné pojednávania vo veci bolo dňa 25.05.2012. Súd síce vytyčil ďalšie pojednávania na 07.09.2012, avšak toto sa nekonalo. Súd opäť dňa 18.10.2013 žiadal Veľkú Britániu o zabezpečenie dôkazu, avšak opäť nesprávne a to na základe odpovede zo dňa 22.01.2014. Súd dňa 24.02.2014 žiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o pomoc a dňa 22.12.2014 znovu žiadal Veľkú Britániu a Najvyšší súd Slovenskej republiky o pomoc. Sťažovateľka dňa 11.12.2014 podala na Okresnom súde sťažnosť na postup súdu v predmetnej veci. Okresný súd Martin - predsedníčka okresného súdu JUDr. Alena Káčeriková odpoveďou zo dňa 29.12.2014 oznámila sťažovateľke, že po doručení odpovede z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky bude nariadený termín pojednávania. Následne v roku 2015 a 2016 bolo nariadených niekoľko termínov pojednávania, ktoré boli nie z viny navrhovateľky zrušené. Taktiež bolo súdu doručené dožiadanie z Veľkej Británie a to len čo sa týka príjmov po rok 2013.

Od uvedeného súd nevykonal vo veci žiadny úkon smerujúci k ukončeniu súdneho konania okrem vytyčovania a zrušovania termínov pojednávania. S poľutovaním uvádzame, že tak, ako sme sa vyjadrili vo vyjadrení zo dňa 28.09.2015 v konaní pred Ústavným súdom SR sp. zn. III. ÚS 353/2015, že rozhodovať vo veci sa zrejme nebude ani v roku 2016, keďže nie sú zabezpečené podklady pre rozhodnutie za uplynulé roky a súd v danom smere aj napriek našim urgenciám neuskutočnil žiadny relevantný úkon.

Dňa 12.04.2016 sťažovateľka podala na Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť pre porušovanie jej základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy SR a pre porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prerokovaním veci bez zbytočných prietáhov v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. I2P/303/2010, kde sťažovateľka navrhla aby súd vo vyslovil nález, že bolo na základe uvedených skutočností opäť porušené jej základné právo a aby Okresný súd Martin konal bez zbytočných prietáhov a rovnako aby bolo sťažovateľke priznané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €. Dňa 26.05.2016 bola doručená výzva Ústavného súdu SR

na doplnenie sťažnosti zo dňa 16.05.2016, ktorý uviedol, že nakoľko Ústavný súd SR už v tejto veci rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 353/2015 z 20.10.2015 právoplatným 13.11.2015, tak je na sťažovateľke aby preukázala, že sa bezúspešne domáhala odstránenia prieťahov v konaní podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu po nadobudnutí právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR vydaného v predmetnej veci. Danou výzvou súd vyzval sťažovateľku na doplnenie sťažnosti zo dňa 14.04.2016 a to doplnením opätovnej sťažnosti realizovanej na Okresnom súde Martin a to aj napriek už realizovanej sťažnosti a Ústavným súdom vysloveným porušením práv sťažovateľky spočívajúcich v pretrvávajúcich prieťahoch v konaní, ktoré neboli aj napriek vyslovenému záveru odstránené tak, ako je uvedené v podanej Ústavnej sťažnosti.

Vzhľadom na výzvu bola dňa 09.06.2016 opäť podaná sťažnosť na postup súdu na Okresný súd Martin, na základe ktorej nám súd zaslal odpoveď, v znení ktorej považuje sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú, označil sťažnosť ako nedôvodnú vzhľadom na vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý ponechal termín určený pôvodnou zákonnou sudkyňou t.j. 22.06.2016 a vo veci vydal čiastočný rozsudok. Od doručenia Nálezu Ústavného súdu SR v konaní o zvýšenie výživného okrem vytýčenia pojednávania na deň 22.06.2016, ktorý bol pôvodne vytýčený na deň 08.03.2016 pred tým na deň 19.01.2016 a to až na základe opätovnej žiadosti o vytýčenie termínu pojednávania zo dňa 03.12.2015, nakoľko pôvodná žiadosť o vytýčenie termínu pojednávania zo dňa 22.10.2015 ostala bez povšimnutia. S uvedeným sa preto nemožno stotožniť pretože aj napriek vykonanému pojednávaniu dňa 22.06.2016 ubehlo minimálne 6 mesiacov bez toho aby súd vo veci konal vyžiadaním potrebných dokladov pre rozhodnutie.

Dňa 13.07.2016 bola sťažovateľkou zaslaná odpoveď na Ústavný súd v ktorej aj napriek odpovedi Okresného súdu Martin sťažovateľka na sťažnosti, ktorá je plne odôvodnená trvá a žiada Ústavný súd SR aby danú sťažnosť do konania prijal alebo pokiaľ by považoval podanie zo dňa 14.04.2016 za neúplné, žiada bola Ústavná sťažnosť posúdená ako opätovný návrh po vykonaní sťažnosti na Okresný súd Martin a to z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti konania a to najmä s ohľadom na charakter konania starostlivosti súdu o maloleté dieťa.

Ústavný súd dňa 30.06.2016 sťažnosť sťažovateľky odmietol a odvolal sa na judikatúru Ústavného súdu z ktorého vyplýva, že nie každý prieťah v súdnom konaní má

nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03) a rovnako konštatoval, že dĺžka napadnutého konania v okolnostiach danej veci po nadobudnutí právoplatnosti nálezů Ústavného súdu z 20.10.2015 nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie označených práv sťažovateľky a sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľka sa opäť domáhala sťažnosťou na postup súdu vo veci dňa 06.06.2017 o konanie bez prieťahov ako aj opätovnou žiadosťou o vytýčenie termínu pojednávania, výzvy na konanie bez prieťahov z rovnakého dátumu, avšak aj napriek tomu do dnešného dňa nebolo vykonané žiadne pojednávanie a vo veci súd nevykonal relevantné dožiadania na zabezpečenie podkladov pre úspešné ukončenie veci a to najmä správny a právnym spôsobom. Súd na základe podanej sťažnosti síce vytýčil pojednávanie na 18.09.2017, avšak toto pre ospravedlnenie otca odročil na neurčito. Žiadne ďalšie pojednávanie vytýčené nebolo a súd aj napriek viacnásobným urgenciám zo strany sťažovateľky nevykonal relevantné zistenia tak, ako bolo uvedené už vyššie. Sťažnosťou zo dňa 28.12.2017 sa sťažovateľka opäť domáhala sťažnosťou na Okresnom súde nápravy a to aj vyjadrením ku konaniu z rovnakého dátumu, okrem iného aj k PN (praceneschopnosť, pozn.) otca maloletej, avšak opäť neúspešne. K dožiadaniu z Veľkej Británie zo strany dotknutého súdu, ktorý sa bráni, že dožiadanie nebolo úspešné bez uvedenia dôvodov požadovanej strany z Veľkej Británie ale opak je pravdou keďže Veľká Británia vo svojej odpovedi riadne špecifikovala v čom súd pochybil a ako mal postupovať aby boli požadované doklady zaslané tak ako aj niekoľko rokov dozadu v rámci prejednávanej veci. Žiadne ďalšie úkony neboli zo strany súdu vykonané, nedošlo k náprave a opäť konštatujeme prieťahy v súdnom konaní.

Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené jednak nečinnosťou Okresného súdu Martin a jednak neodbornosťou pri postupe o zabezpečenie dôkazu v konaní, ktoré možno začať aj bez návrhu. Podrobný postup súdu od posledného rozhodovania Ústavného súdu SR nie je potrebné vzhľadom na vyššie uvedené opisovať. Žiadne relevantné konania smerujúce k ukončeniu veci sa neuskutočnilo.

Účastník konania nemôže byť na svojich právach prejednávania vecí bez zbytočných prieťahov ukrátený nesprávnym resp. žiadnym postupom súdu. Máme za to, že prieťahy v konaní boli spôsobené zbytočne najmä nesprávnym postupom Okresného súdu Martin, ktorý v do dnešného dňa nezabezpečil potrebné podklady pre rozhodnutie v zmysle rozhodnutia krajského súdu a to aj napriek našej urgencii a návrhu na riešenie zo dňa 03.12.2015 a následných, v ktorých sme žiadali zabezpečiť dôkazy potrebné aj za nasledujúce obdobia. Máme za to, že súd vytyčením termínu pojednávania bez zabezpečenia podkladov pre rozhodnutie koná nehospodárne a vytvára tak zbytočné prieťahy v konaní.

Sťažovateľka... vyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov, a preto je sťažnosť prípustná.“

4. Predsedníčka okresného súdu vo svojej odpovedi z 8. januára 2018 na sťažnosť sťažovateľky z 28. decembra 2017 uviedla, že sa stotožňuje s vyjadrením zákonného sudcu, ktorý k sťažnosti uviedol: „*Vo veci bolo na deň 12.05.2017 nariadené pojednávanie, ktoré bolo vzhľadom na podané dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.01.2017 zrušené.*

Vec bola po rozhodnutí NS SR o dovolaní na tunajší súd vrátená dňa 17.07.2017.

Súd od vrátenia spisu vykonal dokazovanie za účelom zistenia príjmov otca v SR a zároveň bol prostredníctvom dožiadania požiadaný príslušný súd vo Veľkej Británii o zistenie príjmov otca za roky 2014, 2015, 2016.

Súd vytyčil termín pojednávania na deň 18.09.2017. Dňa 14.09.2017 bola na tunajší súd doručená žiadosť zástupcu otca na odročenie pojednávania z dôvodu PN otca, ktorý trvá na svojej osobnej účasti. Zdravotný stav otca mu neumožňoval zúčastniť sa pojednávania. Súd pojednávanie odročil na neurčito. Otec bol opätovne PN od 03.10.2017.

Dožiadanie z Veľkej Británie sa vrátilo odmietnuté. Bez uvedených dôkazov v zmysle intencií Krajského súdu v Žiline, nemôže súd rozhodnúť vo veci samej.

V ďalšom bude potrebné odstrániť príčiny nevybavenia dožiadania a opätovne dopytovať dožiadaný súd vo Veľkej Británii o zabezpečenie listinných dôkazov ako aj aktualizovať príjmy za rok 2017.

Na záver je potrebné podotknúť, že prípadné prieťahy v konaní vznikajú z objektívnych dôvodov (nemoc otca, nevybavené dožiadanie).“

5. Ústavný súd, vychádzajúc z chronológie úkonov v napadnutom konaní okresného súdu, ktorú vypracoval okresný súd k 3. júlu 2018, zo spisového materiálu vo veci a zo svojho skoršieho uznesenia (sp. zn. II. ÚS 551/2016 z 30. júna 2016), uvádza túto chronológiu úkonov po 13. novembri 2015 (po právoplatnosti nálezu sp. zn. III. ÚS 353/2015):

- 2. decembra 2015 bolo nariadené pojednávanie na 19. január 2016;
- 4. decembra 2015 bola okresnému súdu doručená žiadosť právneho zástupcu sťažovateľky o nariadenie termínu pojednávania;
- 11. decembra 2015 boli právnym zástupcom odporcu (otca maloletej) predložené listinné dôkazy;
- 18. januára 2016 právny zástupca odporcu elektronicky doručil okresnému súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti odporcu a zároveň bol v tento deň s touto žiadosťou oboznámený aj právny zástupca sťažovateľky;
- 19. januára 2016 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo bez prerokovania veci odročené na 18. marec 2016 z dôvodu práceneschopnosti odporcu;
- 11. marca 2016 bolo pojednávanie pôvodne nariadené na 18. marec 2016 odročené na 22. jún 2016 z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne;
- 26. apríla 2016 bola vec na základe dodatku č. 3 k rozvrhu práce na rok 2016 pridelená sudcovi Mgr. Martinovi Bauerovi;
- 22. júna 2016 bol na pojednávaní vyhlásený čiastočný rozsudok a pojednávanie bolo odročené na neurčito s cieľom ďalšieho dokazovania. Vo veci nebolo rozhodnuté konečným rozsudkom, keďže súd nemal preukázané pomery odporcu od roku 2013 až dosiaľ a bolo potrebné vykonať dožiadanie na príslušný orgán v Spojenom kráľovstve;
- 27. júla 2016 bol spis zaslaný ústavnému súdu;
- 11. augusta 2016 bolo podané odvolanie odporcu;
- 15. augusta 2016 bolo expedované vyjadrenie k odvolaniu právnemu zástupcovi odporcu a kolíznemu opatrovníkovi;

- 22. augusta 2016 bol spis prevedený výnimkou späť sudkyňi JUDr. Miroslave Korbašovej po jej návrate z materskej dovolenky, keďže pred nástupom na ňu bola vo veci zákonnou sudkyňou;
- 7. septembra 2016 bol spis vrátený z ústavného súdu;
- 28. septembra 2016 bol spis predložený súdnej tajomníčke na vypracovanie predkladacej správy;
- 29. septembra 2016 bola vyhotovená predkladacia správa pre Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“);
- 3. októbra 2016 bol spis zaslaný krajskému súdu;
- 6. februára 2017 bol spis vrátený z krajského súdu (rozsudok okresného súdu č. k. 12 P 303/2010-990 z 22. júna 2016 potvrdený);
- 17. februára 2017 bol spis predložený súdnej tajomníčke na vyznačenie právoplatnosti;
- 20. februára 2017 bol spis predložený sudkyňi na ďalšie úkony, pojednávanie nebolo nariadené z dôvodu zmeny sídla okresného súdu;
- 29. marca 2017 bolo nariadené pojednávanie na 12. máj 2017;
- 3. apríla 2017 bolo podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu;
- 5. apríla 2017 bol zrušený termín pojednávania z dôvodu podania dovolania, spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na úkony spojené s dovolaním;
- 21. apríla 2017 bolo dovolanie odporcu zaslané právnomu zástupcovi sťažovateľky a kolíznemu opatrovníkovi;
- 9. mája 2017 prišla odpoveď na dovolanie, spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi;
- 10. mája 2017 bolo vyjadrenie k dovolaniu zaslané právnomu zástupcovi odporcu a kolíznemu opatrovníkovi;
- 25. mája 2017 vyjadrenie k vyjadreniu k dovolaniu neprišlo a spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie úkony spojené s dovolaním;
- 31. mája 2017 bol spis zaslaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“);
- 17. júla 2017 bol spis vrátený z najvyššieho súdu a dovolanie bolo odmietnuté;

- 19. júla 2017 bolo expedované uznesenie, spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na úkony spojené s dožiadanim listín zo zahraničia;
- 2. augusta 2017 bolo expedované tlačivo A spolu s prílohou dožiadanému súdu v Birminghame (Spojené kráľovstvo) a spis bol predložený súdnej tajomníčke na lustráciu odporcu a jeho zamestnania na Slovensku;
- 3. augusta 2017 bola vykonaná lustrácia odporcu, spis bol predložený sudkyňi na ďalšie úkony;
- 7. augusta 2017 bolo nariadené pojednávanie na 18. september 2017 a taktiež bola zaslaná výzva zamestnávateľovi odporcu s cieľom zistenia mzdových podmienok;
- 11. augusta 2017 prišla odpoveď na výzvu od zamestnávateľa odporcu;
- 14. septembra 2017 prišla žiadosť právneho zástupcu odporcu o odročenie z dôvodu, že odporca je práceneschopný. Následne na to sa právnenému zástupcovi odporcu zasiela výzva, či zdravotný stav jeho klienta mu neumožňuje účasť na pojednávaní – žiada sa aj vyjadrenie lekára;
- 14. septembra 2017 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu, že právny zástupca odporcu uviedol, že odporca má kontrolu 21. septembra 2017 a až po nej by vedeli ustáliť dobu liečenia, preto zatiaľ nie je možné stanoviť nový termín pojednávania;
- 28. septembra 2017 bol právnenému zástupcovi odporcu zaslaný e-mail so žiadosťou o informáciu, či zdravotný stav jeho klienta mu naďalej neumožňuje zúčastniť sa pojednávania a 3. októbra 2017 prišiel od právneho zástupcu odporcu e-mail s potvrdením o práceneschopnosti a s potvrdením od lekára odporcu s oznámením, že pán [REDAKOVANÉ] nie je zo zdravotných dôvodov spôsobilý zúčastniť sa pojednávania;
- 3. októbra 2017 prišli odpovede na dožiadania zo Spojeného kráľovstva a spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi;
- 16. novembra 2017 vyšší súdny úradník predložil spis sudkyňi na ďalší postup vzhľadom na odpoveď dožiadaného súdu (dožiadaný orgán neposkytol žiadaný dôkaz);
- 5. decembra 2017 bol výnimkou do senátu 9P prevedený sudca Mgr. Peter Majcher (dodatok č. 10 k rozvrhu práce 2017 – spisy 19P JUDr. Korbašovej – nástup na materskú dovolenku);
- 7. decembra 2017 bol spis predložený sudcovi;

- 29. decembra 2017 bolo do spisu založené vyjadrenie ku konaniu právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. Zboju;
- 9. januára 2018 sudca predložil spis vyššiemu súdnemu úradníkovi s cieľom zabezpečenia prekladu písomností na č. l. 1155;
- 11. januára 2018 vyšší súdny úradník vypracoval žiadosť o preklad z anglického jazyka, ktorá bola expedovaná v rovnaký deň;
- 19. januára 2018 bol súdu doručený preklad z anglického jazyka a spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na priznanie odmeny za preklad;
- 25. januára 2018 bolo expedované uznesenie o priznaní odmeny za preklad prekladateľovi, následne bol spis predložený sudcovi;
- 15. marca 2018 bola expedovaná žiadosť o preklad do anglického jazyka prekladateľovi [REDAKOVANÉ];
- 21. marca 2018 bol súdu doručený preklad prekladateľa a spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na priznanie odmeny za preklad;
- 27. marca 2018 boli uznesenie o priznaní odmeny prekladateľovi za preklad a žiadosť o vykonanie dôkazu v anglickom jazyku zaslané súdu v Spojenom kráľovstve;
- 18. júna 2018 prišla odpoveď zo Spojeného kráľovstva a spis bol predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi;
- 26. júna 2018 vyšší súdny úradník spis predložil sudcovi z dôvodu, že dožiadaný súd nevybavil žiadosť okresného súdu z dôvodu, že otec nemá trvalý pobyt v Spojenom kráľovstve.

6. Sťažovateľka žiada finančné zadost'učinenie ako kompenzáciu nekonania a zároveň nesprávneho konania okresného súdu, v dôsledku ktorého je podľa svojho tvrdenia krátená na požadovanom zvýšenom výživnom, ktoré po dobu teraz už viac ako piatich rokoch zabezpečuje pre maloletú dcéru sama z dôvodu zvýšených potrieb maloletého dieťaťa.

Napokon sťažovateľka žiada, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania o tejto sťažnosti.

7. Sťažovateľka v zmysle už uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vydal vo veci nálež v tomto znení:

„Základné právo [redacted] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 12P/303/2010, bolo opätovne porušené.

Okresnému súdu Martin sa v konaní vedenom pod sp. zn. 12P/303/2010 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

[redacted] sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

[redacted] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 357,96 € (slovom tristo päťdesiat sedem eur a deväťdesiat šesť centov), ktorú je Okresný súd Martin povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Tomáša Zboju, účet vedený v [redacted], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

12. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

13. Sťažovateľka v sťažnosti namieta prietáhy v napadnutom konaní, ktoré už boli predmetom posudzovania ústavného súdu:

- v konaní vedenom na podnet sťažovateľky pod sp. zn. III. ÚS 353/2015, v ktorom ústavný súd rozhodol nálezom z 20. októbra 2015 tak, že vyslovil porušenie sťažovateľkou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľke priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 2 500 €, ako aj úhradu trov konania; označený nález nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2015;

- v konaní vedenom na podnet sťažovateľky pod sp. zn. II. ÚS 551/2016, v ktorom ústavný súd rozhodol uznesením z 30. júna 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. augusta 2016, tak, že sťažnosť sťažovateľky odmietol z časti ako neprípustnú a z časti ako zjavne neopodstatnenú;

- v konaní vedenom na podnet odporcu pod sp. zn. III. ÚS 243/2016, v ktorom ústavný súd rozhodol nálezom zo 17. augusta 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. novembra 2016 a v ktorom konštatoval, že základné právo a právo sťažovateľa postupom okresného súdu porušené boli, priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 1 500 € a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Zároveň sťažovateľka namieta aj prietáhy v období po právoplatnosti nálezu z 20. októbra 2015, ktorým sa rozhodlo o porušení jej základného práva a práva, čiže po 13. novembri 2015.

14. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

15. Keďže ústavný súd už konštatoval porušenie uvedeného základného práva a práva sťažovateľky nálezom z 20. októbra 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2015, túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde [v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde] ako neprípustnú.

16. Ústavný súd preto posudzoval sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu z 20. októbra 2015.

Časový úsek napadnutého konania preskúmaný ústavným súdom v uznesení z 30. júna 2016 (od právoplatnosti nálezu z 20. októbra 2015 do vyhlásenia čiastočného rozsudku 22. júna 2016) nevykazoval také prieťahy, ktoré by bolo možné označiť za zbytočné, avšak vzhľadom na čas, ktorý uplynul od právoplatnosti nálezu z 20. októbra 2015 (právoplatného 13. novembra 2015), ústavný súd ich možnú prítomnosť ku dňu rozhodnutia o aktuálnej sťažnosti opätovne preskúmal.

17. Ústavný súd konštatuje, že počas časového úseku približne 2 a pol roka od právoplatnosti nálezu z 20. októbra 2015 okresný súd vo veci konal a jeho konanie v tomto časovom úseku nie je možné, vychádzajúc z chronológie úkonov, považovať za neúčelné.

Mnohé z úkonov majú povahu len bežných, nenáročných úkonov procesnej povahy, no do úvahy treba brať to, že v preskúmanom časovom období bola vec zaslaná ústavnému súdu, po podaní odvolania odporcu bola riešená krajským súdom, po podaní dovolania odporcu bola zas riešená najvyšším súdom. Negatívne na postup v konaní pôsobila aj práceneschopnosť odporcu.

Vo veci bolo dvakrát nariadené pojednávanie a v oboch prípadoch bolo zrušené, a to z dôvodu podania dovolania odporcom a neskôr z dôvodu práceneschopnosti odporcu.

Okresný súd pochybil, pokiaľ ide o dožiadanie informácií z 2. augusta 2017 od príslušného orgánu Spojeného kráľovstva, ktorý v odpovedi okresnému súdu uviedol, v čom pochybil, a vyzval ho na doplnenie žiadosti v lehote, ktorú mu určil. Okresný súd však ostal pasívny a konanie o poskytnutí informácií bolo po uplynutí lehoty zastavené. Týmto nesprávnym postupom okresného súdu boli „stratené“ necelé dva mesiace.

Za príliš formalistický až obštrukčný však možno považovať prístup orgánu Spojeného kráľovstva, ktorý až na základe dožiadania okresného súdu z 27. marca 2018 vo svojej odpovedi zo 14. júna 2018, doručenej okresnému súdu 18. júna 2018, uviedol, že žiadosti okresného súdu nemôže vyhovieť, keďže odporca nemá pobyt v Spojenom kráľovstve, čo však bolo zrejmé už z predchádzajúcich dožiadaní okresného súdu.

Zo spisového materiálu vyplýva, že predsedníčkou okresného súdu je vo veci pravidelne vykonávaná kontrola postupu konania.

Ústavný súd konštatuje, že je neakceptovateľné, aby konanie, v ktorom sa prejednávajú vzťahy medzi rodičmi a deťmi, trvalo takmer osem rokov, a to aj napriek zabezpečeniu dôkazov od orgánov v cudzine. Z toho dôvodu už ústavný súd nálezom z 20. októbra 2015 konštatoval porušenie uvedeného základného práva a práva sťažovateľky a nálezom zo 17. augusta 2016 porušenie uvedeného základného práva a práva odporcu. V týchto nálezoch však posudzoval postup okresného súdu od začiatku konania pred okresným súdom.

18. Pokiaľ však ide o preskúmané obdobie v rámci tejto sťažnosti sťažovateľky, vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, že nie každý priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

19. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy

v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

20. Ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, s prihliadnutím na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, ako aj na to, že dĺžka napadnutého konania v okolnostiach danej veci po nadobudnutí právoplatnosti nálezú ústavného súdu z 20. októbra 2015 nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť po prípadnom prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie porušenie uvedeného základného práva a práva s'ťažovateľky, ústavný súd s'ťažnosť, ktorou s'ťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže s'ťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi s'ťažovateľky obsiahnutými v petite jej s'ťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018